

samhet sålunda blifvit erkänd, och torde medlens fördelning vid hvarje skola få ske efter dess skolstyrelsens bedömande.

Stockholm den 25 januari 1892.

*Pehr Pehrsson*

i Norrsund.

### **N:o 40.**

*Af herr L. P. Mallmin, om ändrad lydelse af § 60 utsökningslagen den 10 augusti 1877.*

Enligt utsökningslagen den 10 augusti 1877 §§ 59 och 60 skall underrättelse derom, att utmätning är hos gäldenär sökt före verkställandet deraf, lemnas genom utmätningsman. Föreskriften, så vidt den afser att underrättelse om förestående utmätning skall lemnas gäldenären, synes otvifvelaktigt vara välbetänkt, men i den form den nu är affattad, då det bestämmes, att underrättelsen skall delgifvas genom *utmättningsman*, kan den ofta föranleda och har i flera fall, som kommit till min kännedom, föranledt för gäldenären onödiga och oskäligt dryga kostnader.

Sålunda har jag mig särskildt bekant, att i ett af mina grannlän kronofogden vid resor till taxeringsförrättningar eller dylika tjänsteresor till delar af fögderiet, som äro aflägsset belägna från hans hem, själf plägar meddela gäldenärer, hos hvilka utmätning sökts, den ifrågasvarande underrättelsen, hvarvid gäldenären får vidkännas kostnaden för kronofogdens resa för underrättelsens delgifvande från hans bostad till den aflägsnare platsen. Kostnaderna blifva på sådant sätt för den betalningsskyldige så väsentligt fördyrade, att dennes knappa tillgångar stundom redan derigenom medtagas så, att intet finnes till gäldande af den utsökta fordran.

Då det väl icke kan anses ligga någon vikt uppå att underrättelse om sökt utmätning delgifves gäldenären genom utmätningssmannen personligen, hvilket ock framgår af den fortsatta lydelsen af 60:de paragrafen, synes ett lagstadgande, i syfte att förhindra, det gäldenären i anledning af ofvan omförmälda stadgande belastas med obehöfliga och ofta ganska dryga kostnader, vara af behovet påkalladt, helst då nu gällande stadgande synes kunna befämligt missbrukas till att bereda tjänstemän fördelar på ett fåtals, ofta de mest obemedlades, bekostnad.

Den underrättelse, hvarom fråga är, borde utan skada lika väl kunna tillställas gäldenären genom fjerdingsman eller stämningssman som genom utmätningssmannen, och en lagstiftning i sådant syfte torde af omnämnda anledning vara af behovet påkallad och kunna ske med bibehållande af all erforderlig trygghet och reda i hithörande förhållanden.

På grund af dessa skäl får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att 60 § i ofvan åberopade lag måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Underrättelse, hvarom i 59 § sägs, skall för att anses giltig meddelas gäldenären genom utmätningssman, dock att, derest sådant med mindre kostnad för gäldenären kan ske, underrättelsen, af utmätningssmannen skriftligen utfärdad, bör delgifvas gäldenären genom denne närmast boende fjerdings- eller stämningssman, hvilken det i så fall åligger att ofördröjligen till utmätningssmannen om underrättelsens delgifvande insända bevis.

Och hemställer jag, att lagutskottet måtte vid formulering af förslag till ändring uti nu gällande lag göra de jemkningar eller ändringar i mitt förslag, som kunna finnas lämpliga med bibehållande af det i motionen angifna syfte.

Stockholm den 27 januari 1892.

*L. P. Mallmin.*